

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS BESLUT (åttonde avdelningen)

den 10 juli 2019*

”Begäran om förhandsavgörande – Artikel 99 i domstolens rättegångsregler – Civilrättsligt samarbete – Behörighetsreglerna i fråga om föräldraansvar – Förordning (EG) nr 2201/2003 – Artikel 15 – Överföring av ärendet till en domstol i en annan medlemsstat som är bättre lämpad att pröva målet – Undantag från regeln om allmän behörighet för domstolen på den ort där barnet har hemvist – Särskild anknytning till en annan medlemsstat – Kriterier för att avgöra vilken domstol som är bäst lämpad – Förekomsten av olika rättsregler – Hänsyn till barnets bästa”

I mål C-530/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Tribunalul Ilfov (Överdomstolen i Ilfov, Rumänien) genom beslut av den 20 juni 2018, som inkom till domstolen den 13 augusti 2018, i målet

EP

mot

FO,

meddelar

DOMSTOLEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden F. Biltgen samt domarna C.G. Fernlund (referent) och L.S. Rossi

generaladvokat: E. Tanchev,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- EP, genom C. D. Giurgiu, avocat,
- FO, i egen person,
- Rumäniens regering, genom E. Gane, L. Lițu och C. Canțâr, samtliga i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom M. Wilderspin och A. Biolan, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: rumänska.

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet enligt artikel 99 i domstolens rättegångsregler genom ett särskilt uppsatt beslut som är motiverat,

följande

Beslut

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EUT L 338, 2003, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan EP och FO angående vårdnaden om deras minderåriga barn, fastställande av barnets hemvist och betalning av underhållsbidrag till barnet.

Tillämpliga bestämmelser

- 3 Skäl 13 i förordning nr 2201/2003 har följande lydelse:

”Med hänsyn till barnets bästa medger denna förordning att den behöriga domstolen i undantagsfall och på vissa villkor överför målet till en domstol i en annan medlemsstat om denna är bättre lämpad att pröva målet. ...”

- 4 Artikel 8 i denna förordning har rubriken ”Allmän behörighet”. I artikel 8.1 föreskrivs följande:

”Domstolarna i en medlemsstat skall vara behöriga i mål om föräldraansvar för ett barn som har hemvist i den medlemsstaten vid den tidpunkt då talan väcks.”

- 5 Artikel 15 i nämnda förordning har rubriken ”Överföring till en domstol som är bättre lämpad att pröva målet”. Där föreskrivs följande:

”1. I undantagsfall får de domstolar i en medlemsstat som är behöriga att pröva målet i sak, om de anser att en domstol i en annan medlemsstat, som barnet har en särskild anknytning till, är bättre lämpad att pröva målet eller en specifik del av målet och om det är till barnets bästa,

a) låta handläggningen av målet eller den aktuella delen av målet vila och ge parterna tillfälle att väcka talan vid domstolen i den andra medlemsstaten, i enlighet med punkt 4, eller

b) anmoda domstolen i den andra medlemsstaten att utöva sin behörighet i enlighet med punkt 5.

2. Punkt 1 skall tillämpas

a) på begäran av någon av parterna, eller

b) på initiativ av domstolen, eller

c) på begäran av en domstol i en annan medlemsstat till vilken barnet har en särskild anknytning, i enlighet med punkt 3.

Överföring på initiativ av domstolen eller på begäran av en domstol i en annan medlemsstat får emellertid inte ske om det inte godtas av åtminstone en av parterna.

3. Barnet skall anses ha en särskild anknytning till en medlemsstat, enligt punkt 1, om
- a) barnet, efter det att talan väckts vid den domstol som avses i punkt 1, har fått hemvist i den medlemsstaten, eller
 - b) barnet har haft hemvist i den medlemsstaten, eller
 - c) barnet är medborgare i den medlemsstaten, eller
 - d) någon av personerna med föräldraansvar har hemvist i den medlemsstaten, eller
 - e) tvisten rör åtgärder till skydd för barnet i samband med förvaltning eller bevarande av eller förfogande över egendom som tillhör barnet och som finns i den medlemsstaten.
4. Den domstol i en medlemsstat som är behörig att pröva målet i sak skall föreskriva en tid inom vilken talan måste väckas vid domstol i den andra medlemsstaten enligt punkt 1.

Om talan inte har väckts inom denna tid skall den domstol vid vilken talan väckts fortsätta att utöva behörighet, i enlighet med artiklarna 8–14.

5. Domstolarna i den andra medlemsstaten får, om det på grund av särskilda omständigheter i målet är till barnets bästa, förklara sig behöriga inom sex veckor från det att talan väcks på grundval av punkt 1 a eller 1 b. I så fall skall den domstol där talan först har väckts förklara att den inte är behörig. I annat fall skall den domstol där talan först har väckts fortsätta att utöva sin behörighet i enlighet med artiklarna 8–14.

6. Domstolarna skall samarbeta vid tillämpningen av denna artikel, antingen direkt eller via de centralmyndigheter som har utsetts i enlighet med artikel 53.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 6 EP, som är rumänsk medborgare, gifte sig med FO, som är fransk medborgare, år 2005. Paret fick ett barn, som föddes i Frankrike den 13 oktober 2006.
- 7 EP och FO har varit separerade sedan år 2013 och barnet har efter separationen bott hos modern i Rumänien.
- 8 Den 13 januari 2014 ansökte EP, barnets mor, om äktenskapsskillnad vid Judecătoria Buftea (Förstainstansdomstolen i Buftea, Rumänien) och yrkade om enskild vårdnad om barnet och att FO, barnets far, skulle förpliktas att betala underhållsbidrag till barnet.
- 9 FO framställde en invändning om att rumänska domstolar saknade behörighet, då han ansåg att ryska domstolar var behöriga, och om internationell litispens samt yrkade att talan skulle avvisas. FO väckte, i andra hand, genkärsmål och yrkade att rätten skulle upplösa äktenskapet på grund av EP:s ensidiga åsidosättande av de äktenskapliga förpliktelseerna, tilldela FO ensamt föräldraansvar och enskild vårdnad om barnet samt förplikta EP att betala underhållsbidrag till barnet.
- 10 Genom beslut av den 10 oktober 2014 ogillade Judecătoria Buftea (Förstainstansdomstolen i Buftea) svarandens tre invändningar om rättegångshinder och fastställde, genom beslut av den 12 januari 2015, att rumänsk lag var tillämplig på det nationella målet.

- 11 Den 8 juni 2016 ingav EP och FO slutligen en gemensam ansökan om äktenskapsskillnad. I övrigt yrkande emellertid båda parter om ensamt utövande av föräldraansvaret, att barnet skulle förklaras ha samma hemvist som den yrkande parten samt att motparten skulle förpliktas att betala underhållsbidrag till barnet. I andra hand yrkade FO att rätten skulle besluta om delad vårdnad.
- 12 I dom av den 4 juli 2016 dömde Judecătoria Bufta (Förstainstansdomstolen i Bufta) till äktenskapsskillnad efter gemensam ansökan. Rätten beslutade vidare att föräldrarna skulle ha gemensam vårdnad om barnet, att barnet skulle bo hos modern och att fadern hade rätt till umgänge med barnet enligt ett av rätten fastställt schema samt att fadern skulle betala underhållsbidrag till sitt barn.
- 13 I fråga om FO:s yrkande om delad vårdnad, som grundar sig på de möjligheter som erbjuds enligt fransk rätt, fann nämnda domstol att det framgår av fransk rättspraxis att den rådande missämjan mellan parterna kan utgöra hinder för att besluta om den typen av vårdnad.
- 14 Den 7 april 2017 överklagade FO och EP den dom som meddelats i första instans till Tribunalul Ilfov (Överdomstolen i Ilfov, Rumänien).
- 15 FO har gjort gällande att Judecătoria Bufta (Förstainstansdomstolen i Bufta) saknade behörighet att pröva målet och yrkat att domen ska upphävas.
- 16 Vardera parten i det nationella målet har i övrigt yrkat att avgörandet ska ändras i sak till deras respektive fördel.
- 17 Den hänskjutande domstolen har angett att Judecătoria Bufta (Förstainstansdomstolen i Bufta) har prövat målet med hänsyn till barnets bästa. Barnet bor i Rumänien med sin mor sedan år 2013, går i fransk skola och är väl integrerad i sin miljö. Det är till Rumänien som barnet har den starkaste språkliga och kulturella anknytningen.
- 18 FO:s yrkesmässiga situation däremot är för närvarande osäker eftersom han har uppgett att han har sina huvudsakliga bostäder i Frankrike, Rumänien och Ryssland och att den verksamhet han bedriver inte ger honom möjlighet att ägna tillräckligt mycket tid åt barnet. FO:s påstående att han är redo att ge upp sin karriär och flytta till Rumänien och bo med sitt barn är inte en tillräcklig grund för att bestämma att barnet ska bo hos honom. Barnet har angett att det hyser tillgivenhet till båda sina föräldrar, att det lider av att föräldrarna hela tiden bråkar och att det, även om det inte vill göra sin pappa besviken, önskar bo hos sin mamma.
- 19 Den hänskjutande domstolen hyser emellertid tvivel avseende grunden för FO:s överklagande, att rumänska domstolar saknar behörighet att pröva målet då franska domstolar är mer lämpade att pröva yrkandena om föräldraansvar. Den hänskjutande domstolen anser det därför vara nödvändigt att kontrollera sin behörighet mot bakgrund av bestämmelserna i artikel 15 i förordning nr 2201/2003.
- 20 Mot denna bakgrund beslutade Tribunalul Ilfov (Överdomstolen i Ilfov) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen.
 - ”1. Ska artikel 15 i [förordning nr 2201/2003] tolkas så, att den inför ett undantag från regeln att domstolarna i den medlemsstat där barnet har hemvist är behöriga?
 2. Ska artikel 15 i [förordning nr 2201/2003] tolkas så, att de av en part i målet anförda omständigheterna (det vill säga att barnet är fött i Frankrike, barnets far är fransk medborgare, barnets släktingar – en bror, två systrar, en systerdotter till fadern och farfar – samt faderns nuvarande partner och deras minderåriga dotter bor i Frankrike, medan barnet, i Rumänien, saknar släktingar på moderns sida, går i fransk skola, har fransk uppfostran och mentalitet, har

franska som hemspråk och det språk som talats mellan föräldrarna och mellan föräldrarna och barnet alltid har varit franska), tyder på att barnet har en särskild anknytning till Frankrike och att den nationella domstolen därför ska förklara att fransk domstol är bättre lämpad att pröva målet?

3. Ska artikel 15 i [förordning nr 2201/2003] tolkas så, att de processrättsliga skillnaderna mellan de två medlemsstaternas rättsordningar, såsom den omständigheten att saken avgörs bakom lyckta dörrar av specialdomstolar, är till barnets bästa i den mening som avses i dessa unionsrättsliga bestämmelser?"

Prövning av tolkningsfrågorna

- 21 Det framgår av artikel 99 i domstolens rättegångsregler att om svaret på en fråga i en begäran om förhandsavgörande klart kan utläsas av rättspraxis eller inte lämnar utrymme för rimligt tvivel, får domstolen på förslag av referenten och efter att ha hört generaladvokaten när som helst avgöra målet genom särskilt uppsatt beslut som är motiverat.
- 22 Denna bestämmelse ska tillämpas i förevarande mål.

Den första frågan

- 23 Svaret på den första frågan, avseende huruvida det framgår av själva lydelsen i artikel 15 i förordning nr 2201/2003 att den inför ett undantag från regeln om allmän behörighet i artikel 8 i denna förordning, enligt vilken domstolarna i en medlemsstat ska vara behöriga i mål om föräldraansvar för ett barn som har hemvist i den medlemsstaten vid den tidpunkt då talan väcks.
- 24 I artikel 15.1 i förordning nr 2201/2003 föreskrivs nämligen uttryckligen att artikeln är tillämplig i undantagsfall. Domstolen har slagit fast att artikel 15.1 i förordning nr 2201/2003 som avser överföring till en domstol i en annan medlemsstat utgör en regel om särskild behörighet som utgör ett undantag från regeln om allmän behörighet i artikel 8.1 i förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkterna 47 och 48, och dom av den 4 oktober 2018, IQ, C-478/17, EU:C:2018:812, punkt 32).
- 25 Den första frågan ska således besvaras enligt följande. Artikel 15 i förordning nr 2201/2003 ska tolkas så, att den inför ett undantag från regeln om allmän behörighet i artikel 8 i denna förordning nr 2201/2003, enligt vilken domstolarna i en medlemsstat ska vara behöriga i mål om föräldraansvar för ett barn som har hemvist i den medlemsstaten vid den tidpunkt då talan väcks.

Den andra frågan

- 26 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i om artikel 15 i förordning nr 2201/2003 ska tolkas så, att den föreskriver kriterier för att avgöra om ett barn har en särskild anknytning till en annan medlemsstat än den där den domstol som är behörig att pröva målet i sak är belägen, att dessa kriterier är uttömmande och, för det fall de är uppfyllda, domstolarna i denna andra medlemsstat ska anses vara bättre lämpade att pröva målet.
- 27 Det ska först och främst påpekas att det framgår av själva ordalydelsen i artikel 15.3 i förordning nr 2201/2003 att artikeln föreskriver fem alternativa kriterier som kan innebära att ett barn ska anses ha en särskild anknytning till en medlemsstat.

- 28 Dessa kriterier som föreskrivs i leden a–e i denna bestämmelse är vidare, såsom domstolen har slagit fast, uttömmande. Detta betyder att möjligheten till överföring av mål inte omfattar sådana mål där ingen av dessa omständigheter föreligger (dom av den 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkt 51, och dom av den 4 oktober 2018, IQ, C-478/17, EU:C:2018:812, punkt 35).
- 29 Såsom Europeiska kommissionen har nämnt i sina skriftliga yttranden, ska det i detta hänseende påpekas att de omständigheter som barnets far har räknat upp och som det hänvisas till i den andra tolkningsfrågan skiljer sig från nämnda kriterier och är därför inte direkt relevanta för bedömningen av huruvida barnet har en särskild anknytning till en annan medlemsstat, i det här fallet Republiken Frankrike. De två första omständigheterna, det vill säga att barnet är fött i denna medlemsstat och att fadern är medborgare i nämnda medlemsstat, kan emellertid användas för att visa att barnet är medborgare i nämnda medlemsstat och därmed att kriteriet i artikel 15.3 c i förordning nr 2201/2003 är uppfyllt.
- 30 Det ska slutligen understrykas att det framgår av artikel 15.1 i förordning nr 2201/2003, jämförd med skäl 13 i denna förordning, att de domstolar i en medlemsstat som är behöriga att pröva målet ”får” men är inte skyldiga att, om de villkor som uppställs i denna bestämmelse är uppfyllda, överföra målet till en domstol i en annan medlemsstat som de anser vara bättre lämpad att pröva målet. Den domstol i en medlemsstat som normalt är behörig att döma i ett mål kan endast begära överföring av målet till en domstol i en annan medlemsstat om den kan bryta den starka presumtion som talar för att den ska behålla den behörighet som den har enligt förordningen (dom av den 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkt 49).
- 31 För att den hänskjutande domstolen ska kunna ges ett användbart svar bör det erinras om att en överföring till en domstol i en annan medlemsstat i den mening som avses i artikel 15 i förordning nr 2201/2003 endast är möjlig om tre villkor är uppfyllda, nämligen att barnet har en anknytning till en annan medlemsstat, att den domstol som är behörig att döma i ett mål anser att en domstol i denna andra medlemsstat är bättre lämpad att pröva målet och att överföringen är till barnets bästa, i den meningen att den inte riskerar att få någon menlig inverkan på det berörda barnets situation (se, för ett liknande resonemang, dom av 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkterna 50, 56 och 58).
- 32 Under sådana omständigheter, som dem i det nationella målet, kan det berörda barnet mycket väl ha en särskild anknytning till en annan medlemsstat, i det här fallet Republiken Frankrike, av det skälet, som det hänvisas till ovan i punkt 29, att det är medborgare i nämnda medlemsstat. Vidare kan det mycket väl förhålla sig så att barnets far, som är en av de personer som utövar föräldraansvaret, har sin hemvist i nämnda medlemsstat.
- 33 Såsom domstolen redan har understrukit, avgör dock inte det faktum att det föreligger en sådan särskild anknytning på förhand frågan huruvida en domstol i denna andra medlemsstat är bättre lämpad än den behöriga domstolen att pröva målet. Såsom domstolen redan har understrukit ska den behöriga domstolen, i det här fallet den rumänska domstolen, även ställa sig frågan hur pass betydelsefull och stark den allmänna anknytning som föreligger mellan denna domstol och det berörda barnet i enlighet med artikel 8.1 i förordning 2201/2003 är jämfört med den särskilda anknytning som en eller flera av de omständigheter som nämns i artikel 15.3 i nämnda förordning vittnar om föreligger mellan detta barn och en annan medlemsstat (dom av 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkt 54).
- 34 Att det finns en ”särskild” anknytning i den mening som avses i artikel 15.1 i denna förordning, är inte nödvändigtvis i sig avgörande för bedömningen av huruvida en domstol i denna andra medlemsstat ska anses vara ”bättre lämpad att pröva målet”, i den mening som avses i denna bestämmelse, än den behöriga domstolen. Inte heller besvarar detta frågan huruvida, för det fall det förhåller sig på det sättet, en överföring av målet till den domstolen skulle vara till barnets bästa. Den hänskjutande domstolen måste bedöma huruvida en överföring av målet till den andra domstolen kan ge ett faktiskt

och konkret mervärde när det gäller att fatta ett beslut beträffande barnet, jämfört med vad som skulle vara fallet om den första domstolen behåller målet (dom av 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkterna 55 och 57).

- 35 Om den rumänska domstol som är behörig att pröva målet enligt artikel 8 i förordning nr 2201/2003 kommer fram till att barnet har en starkare anknytning till den medlemsstat i vilken det har hemvist, i det här fallet Rumänien, än till den andra medlemsstaten, i det här fallet Republiken Frankrike, räcker detta för att utesluta tillämpningen av artikel 15 i denna förordning.
- 36 Den andra frågan ska således besvaras enligt följande. Artikel 15 i förordning nr 2201/2003 ska tolkas så, att om en eller flera av de fem alternativa och uttömmande kriterier som uppställs i artikeln, för att avgöra huruvida barnet har en särskild anknytning till en annan medlemsstat än den medlemsstat i vilken barnet har hemvist, är uppfyllda får den behöriga domstolen enligt artikel 8 i denna förordning, utan att vara skyldig att göra det, överföra målet till en domstol som den anser vara bättre lämpad att pröva målet. Om den behöriga domstolen kommer fram till att barnet har en starkare anknytning till den medlemsstat i vilken det har sitt hemvist än till den andra medlemsstaten räcker detta för att utesluta tillämpningen av artikel 15 i denna förordning.

Den tredje frågan

- 37 Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida artikel 15 i förordning nr 2201/2003 ska tolkas på så sätt, att det faktum att det föreligger skillnader mellan bestämmelser, bland annat såvitt gäller processrättsliga bestämmelser, såsom att mål prövas bakom lyckta dörrar och av specialdomstolar, i den medlemsstat vars domstolar är behöriga att pröva målet och bestämmelserna i den medlemsstat till vilken det berörda barnet har en särskild anknytning är relevant för bedömningen, med hänsyn till barnets bästa, av huruvida domstolarna i den andra medlemsstaten är bättre lämpade att pröva målet.
- 38 Den hänskjutande domstolen har angett att det, enligt en av parterna i det nationella målet, finns stora materiella skillnader mellan lagstiftningen i den medlemsstat där den behöriga domstolen är belägen och lagstiftningen i den andra berörda medlemsstaten. Det är enbart enligt lagstiftningen i denna andra medlemsstat som målet prövas bakom lyckta dörrar och av specialdomstolar, varför domstolarna i sistnämnda medlemsstat är bättre lämpade att pröva det nationella målet.
- 39 Det ska i det avseendet påpekas att, förutom det faktum att förekomsten av sådana skillnader starkt ifrågasätts av den andra parten i det nationella målet, för att avgöra huruvida en överföring av målet till en domstol i en annan medlemsstat verkligen ger ett konkret mervärde, kan den behöriga domstolen, bland andra omständigheter, beakta de processuella bestämmelserna i denna andra medlemsstat, till exempel reglerna för inhämtande av den bevisning som är nödvändig för att pröva målet. Däremot ska den behöriga domstolen, vid en sådan bedömning, inte beakta de materiella bestämmelser i den andra medlemsstaten som eventuellt kan komma att tillämpas av domstolen där, för det fall målet överförs dit. Ett sådant beaktande skulle nämligen strida mot principerna om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna och om ömsesidigt erkännande av domar, vilka utgör grunden för förordning nr 2201/2003 (dom av 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkt 57)
- 40 Det påpekas att samarbetet och det ömsesidiga förtroendet mellan domstolarna i medlemsstaterna ska leda till ett ömsesidigt erkännande av domstolsavgöranden, och utgör en hörnsten i arbetet med att skapa ett verkligt rättsligt område (dom av den 15 februari 2017, W och V, C-499/15, EU:C:2017:118, punkt 50).

- 41 Härav följer att den behöriga domstolen i sin bedömning enligt artikel 15 i förordning nr 2201/2003 kan beakta processrättsliga bestämmelser som är tillämpliga enligt en annan medlemsstats lagstiftning om dessa på ett konkret sätt förbättrar denna domstols möjlighet att pröva målet, bland annat genom att göra det lättare att inhämta bevisning och vittnesmål och därigenom tillföra ett mervärde när det gäller att fatta ett beslut med hänsyn till barnets bästa. Däremot kan inte en medlemsstats bestämmelser, såsom dem som nämnts av en av parterna i det nationella målet, nämligen reglerna om prövning bakom lyckta dörrar av specialdomstolar, rent generellt och abstrakt anses utgöra en omständighet som den behöriga domstolen ska beakta vid bedömningen av huruvida en annan domstol är bättre lämpad att pröva målet.
- 42 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den tredje frågan besvaras enligt följande. Artikel 15 i förordning nr 2201/2003 ska tolkas på så sätt, att det faktum att det föreligger skillnader mellan bestämmelser, bland annat såvitt gäller processrättsliga bestämmelser, såsom att mål prövas bakom lyckta dörrar och av specialdomstolar, i den medlemsstat vars domstol är behörig att pröva målet och bestämmelserna i en medlemsstat till vilken det berörda barnet har en särskild anknytning, utgör inte rent generellt och abstrakt en relevant omständighet vid prövningen, med hänsyn till barnets bästa, av om domstolarna i denna andra medlemsstat är bättre lämpade att pröva målet. Den behöriga domstolen kan inte beakta dessa skillnader annat än om de tillför ett faktiskt och konkret mervärde när det gäller att fatta ett beslut beträffande barnet, jämfört med vad som skulle vara fallet om den första domstolen behåller målet.

Rättegångskostnader

- 43 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (åttonde avdelningen) följande:

- 1) Artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 ska tolkas så, att den inför ett undantag från regeln om allmän behörighet i artikel 8 i denna förordning nr 2201/2003, enligt vilken domstolarna i en medlemsstat ska vara behöriga i mål om föräldraansvar för ett barn som har hemvist i den medlemsstaten vid den tidpunkt då talan väcks.
- 2) Artikel 15 i förordning nr 2201/2003 ska tolkas så, att om en eller flera av de fem alternativa och uttömmande kriterier som uppställs i artikeln, för att avgöra huruvida barnet har en särskild anknytning till en annan medlemsstat än den medlemsstat i vilken barnet har hemvist, är uppfyllda får den behöriga domstolen enligt artikel 8 i denna förordning, utan att vara skyldig att göra det, överföra målet till en domstol som den anser vara bättre lämpad att pröva målet. Om den behöriga domstolen kommer fram till att barnet har en starkare anknytning till den medlemsstat i vilken det har sitt hemvist än till den andra medlemsstaten räcker detta för att utesluta tillämpningen av artikel 15 i denna förordning.
- 3) Artikel 15 i förordning nr 2201/2003 ska tolkas på så sätt att det faktum att det föreligger skillnader mellan bestämmelser, bland annat såvitt gäller processrättsliga bestämmelser, såsom att mål prövas bakom lyckta dörrar och av specialdomstolar, i den medlemsstat vars domstol är behörig att pröva målet och bestämmelserna i en medlemsstat till vilken det berörda barnet har en särskild anknytning, utgör inte rent generellt och abstrakt en relevant omständighet vid prövningen, med hänsyn till barnets bästa, av om domstolarna i denna andra medlemsstat är bättre lämpade att pröva målet. Den behöriga domstolen kan inte

beakta dessa skillnader annat än om de tillför ett faktiskt och konkret mervärde när det gäller att fatta ett beslut beträffande barnet, jämfört med vad som skulle vara fallet om den första domstolen behåller målet.

Underskrifter